

תת"ע 10429/02/19 - מדינת ישראל נגד שאול עיני - בעצמו

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 10429-02-19 מדינת ישראל נ' שאול עיני

לפני כבוד השופט אלעד שור
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דוד שניידר

שאול עיני - בעצמו

נגד
הנאשם:

פסק דין

החלטתי לזכות את הנאשם.

נגד הנאשם נרשמה הודעת תשלום קנס בגין עבירה בניגוד לתקנה 67 (א)(1) לתקנות התעבורה תשכ"א 1961, (להלן: **"התקנות"**)

על פי הנתען בכתב האישום, הנאשם לא נתן זכות קדימה בכך שבהיותו נוהג את רכבו ברחוב ההסתדרות בחולון, התקרב אל מעבר חציה ועל אף שהולכת רגל עמדה על שפת המדרכה בסמוך אל מעבר החציה וניכר על פניה כי בכוונתה לחצות, לא עצר את רכבו ואפשר לה לעשות כן.

הנאשם בחר להישפט, שכן הוא כופר באשמתו.

להוכחת האשמה העידה התביעה את רס"ר קובי ארבל (להלן **"עד התביעה"**) אשר ערך את הודעת תשלום הקנס, שהוגשה וסומנה **ת/1**, ושימשה כעדויות הראשית.

הנאשם העיד להגנתו.

הנאשם לא חלק על כך שנהג את רכבו במקום ובזמן המתוארים בכתב האישום, וכי במקום קיים מעבר חציה.

המחלוקת נסובה סביב שלוש שאלות: האחת - האם הולכת הרגל עמדה על המדרכה בסמוך למעבר החציה וניכר כי בכוונתה לחצות, השנייה: האם ניתן היה להבחין בהולכת הרגל בהיותה ניצבת על שפת המדרכה והשלישית: האם ממקום עמידת השוטרי יכול היה השוטרי להבחין בביצוע העבירה.

עמוד 1

לאחר שמיעת העדויות, החלטתי לזכות את הנאשם, מהטעמים הבאים:

תקנה 67 (א)(1) לתקנות קובעת כדלקמן: **"נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה, יאט את רכבו אם הולך רגל עומד על המדרכה בסמוך למעבר החצייה ואם ניכר שבכוונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש, ייתן לו זכות קדימה."**

1. לענין השאלות שבמחלוקת, האם הולכת הרגל עמדה בסמוך למעבר, העיד בפני השופט על נסיבות המקרה שבת/1 וכך נכתב על ידו **"...הייתה על המדרכה בצד הדרומי בסמוך למעבר החצייה"**

הנאשם טען בעמ' 5 שורה 3 **"ראיתי אישה עומדת עם טלפון בערך 3 מטר מקו החצייה"**

העדפתי בענין זה את עדותו של השופט שכן התרשמתי שהנאשם תר אחר הגנה בדיעבד לאחר שנעצר על ידי עד התביעה.

2. האם ניכר על הולכת הרגל כי בכוונתה לחצות? עד התביעה רשם בת/1 **"וניכר כי בכוונתה לחצות את הכביש..."** לשאלת בית המשפט בעמ' 4 שורה 29 **"כשאתה כותב ניכר כי בכוונתה לחצות. למה הכוונה?"** ענה עד התביעה בשורות 30-32 **"ברגע שאדם עומד על מעבר החצייה או בסמוך, ומגיע לחצות את הכביש, לאחר מכן רכב חוצה אותו כפי שקרה במקרה הזה ולאחר מכן היא חוצה מצפון לדרום, מטרתה לחצות את הכביש"** קרי, מדברי עד התביעה עולה כי שני דברים הובילו אותו למסקנה לפיה ניכר כי בכוונת הולכת הרגל לחצות, הראשון היותה עומדת בסמוך למעבר החצייה, השני לאחר שהרכב חלף אותה חצתה. נשאלת השאלה האם כל הולך רגל העומד בסמוך למעבר חציה ניתן לומר עליו באופן גורף כי בכוונתו לחצות שכן אז ניתן יהיה לוותר על דרישת ה"ניכר על פניו" שבסעיף 67 (א)(1), תשובת עד התביעה כי לאחר שהרכב עבר החלה הולכת הרגל לחצות את הכביש, קרי, את כוונת הולכת הרגל למד השופט לאחר מעשה, נראה כי כוונת מחוקק המשנה הייתה כי יש לזהות את כוונת הולך הרגל בטרם הוא חוצה ולא בדיעבד.

3. על עד התביעה היה לתאר סממנים נוספים מהם ניתן ללמוד על כוונת הולך רגל לחצות לדוגמה, האם הביט לצדדים כדי לראות אם רכב עומד להגיע, האם תנועות גופו הצביעו על כוונה להמשיך להתקדם, העובדה כי לאחר מעשה הולך הרגל אכן חצה יש בה כדי לחזק את הראיות אך אינה יכולה לעמוד לבדה בהוכחת כוונת הולך הרגל, ועל כן לא הוכח בפניי כי ניכר היה כי הולכת הרגל מתכוונת לחצות את הכביש.

4. שאלה נוספת שבמחלוקת הייתה אפשרותו של הנאשם להבחין בהולכת הרגל בהיותה עומדת על שפת המדרכה, הנאשם הציג תמונה נ/4 בה ניתן לראות כי מצדו של מעבר החצייה עם כיוון נסיעת הנאשם קיים עמוד חשמל עם צמחיה ראה בעמ' 5 שורות 25,26 **"תמונה נ/4 מראה שבכיוון הנסיעה שלי יש עמוד חשמל, עץ, גדר, צמחיה. שזה עלול להסתיר הכל"**, מעדותו של עד התביעה בבית המשפט לא ברורה כלל אפשרותו של הנאשם להבחין בהולכת הרגל, הרי עד התביעה עמד בצד המערבי של מעבר החצייה לעומת הנאשם אשר הגיע עם רכבו מכיוון מזרח למערב קרי נקודת המבט של הצדדים מנוגדת, מאחר שכך, מצופה מהמאשימה להוכיח כי הנאשם יכול

היה להבחין בהולכת הרגל מכיוון נסיעתו שכן עד התביעה כותב בת/1 "אני מחוץ לניידת צופה למערב אל מעבר חציה הנראה הייטב ומעליו תמרור 306 תקין ונראה היטב" מכך למד בית המשפט ואף מקבל זאת באופן מוחלט כי מכיוון עמידת השוטר ניתן להבחין במעבר החציה ובתמרור. בהמשך כותב "במקום בו עמדתי וראיתי כי הולכת הרגל חוצה..." גם זאת נכון בית המשפט לקבל, כי עד התביעה הבחין בהולכת הרגל חוצה, בהמשך כותב עד התביעה "לא היה דבר שעלול להסתיר את הולכת הרגל לא היה פקק במקום" בעדותו הראשית בעמוד 3 שורה 9 העיד "ראיתי היטב את מעבר החציה לא היה משהו שהסתיר" קרי עד התביעה חוזר ומסביר שלא הייתה הסתרה מכיוונו שלו, אמנם בחקירתו הנגדית, כאשר מעמת הנאשם את עד התביעה עם תמונות שצולמו מכיוון הגעתו (של הנאשם) נ'1-נ'4, מתייחס עד התביעה לראשונה לנושא ומציין בעמוד 4 שורות 20-22 "כאשר מתקרבים למעבר החציה הוא נראה היטב וניתן לראות את הולכת הרגל, שום דבר לא הסתיר את הולכת הרגל. לא היה פקק או רכבים במקום שהסתירו את הולכת הרגל. היית בנתיב הימני מתוך 2 נתיבים היית יכול לראות את הולכת הרגל" ובשורה 26 "לא היה דבר שעלול להסתיר את הולכת הרגל".

5. ויודגש כי בשום שלב לא העיד השוטר לא בכתוב ולא בע"פ כי הלך ובדק את יכולתם של הנהגים המגיעים מכיוון מערב להבחין בהולך רגל בכלל ובהולך רגל הניצב על שפת המדרכה בפרט, למעשה עד התביעה בעמ' 4 שורה 8 העיד כי אינו זוכר את האירוע וסומך דבריו על הכתוב, מהכתוב לא עולה כי מכיוון נסיעת הנאשם ניתן להבחין בהולכת הרגל ניצבת על שפת המדרכה, דבריו של עד התביעה משתמעים באופן הנתון לפרשנות שמא הוא מתייחס לשדה הראיה שלו הוא או לשדה הראיה מכיוון הגעת רכב הנאשם ומכל מקום במשפט פלילי עסקינן והפרשנות תהיה כזו שנוחה לנאשם ולא להפך, לפיכך לא הוכחה לפניי יכולתו של הנאשם להבחין בהולכת הרגל בעת שעמדה על שפת המדרכה בסמוך למעבר החציה.

6. הנאשם העיד בפניי, עדותו של הנאשם לפיה התעטש וכי עבר ניתוח קודם לאירוע הגם אם הדברים נכונים, במקרה והראיות לביצוע העבירה היו איתנות, דבריו לא היו מסייעים להגנתו, התרשמתי כי הנאשם הופתע, לא ראה את הולכת הרגל, וגילה אודות העבירה בה הואשם לאחר שנעצר על ידי עד התביעה ומרגע זה החל תר אחר הסיבות בגין לא הבחין בהולכת הרגל, אינני מקבל את דבריו של הנאשם גם לעניין המרחקים אותם מציין לדוגמה בעדותו בעמוד 5 שורות 23,24 "אני הייתי בנתיב הימני ניתן לראות שאי אפשר לראות את הולכת הרגל עומדת על מעבר החציה, אלא אם מתקרבים אפילו 10 מטרים." מדובר בהערכות שאינן מבוססות ובהשערות שלאחר מעשה שלא ניתן להיבנות מהן ראייתית לצורך ביסוס הרשעה.

7. מפאת חשיבותה של תקנה 67 (א) (1) לתקנות במלחמה בתאונות הדרכים מצאתי כי יש להרחיב בנושא, תקנה זו יחסית חדשה משנת 2015 התקנה באה להחמיר את הדרישות שבתקנה 67 א' שחייבה את הנהג לתת זכות קדימה כאשר הולך הרגל כבר ירד מהמדרכה אל מעבר החציה, למעשה מטרת התקנה לדרוש מהנהגים כי עם התקרבותם אל מעבר החציה יאטו את רכבם ויתורו אחר הולך הרגל הפוטנציאלי העלול להפתיעם תיקון התקנה מתכתב היטב עם הפסיקה כך למשל בע"פ 558/97 מלניק נ' מדינת ישראל קבע בית המשפט מהן הנסיבות להן צריך נוהג רכב ליתן דעתו בהתקרבו למעבר חציה:

"עליו ליתן דעתו לכך, אם יש מי אשר מתכוון לחצות את הכביש במעבר החציה; ואם כן להתאים את מהירות נהיגתו למקרה של חצייתו את

הכביש. במסגרת זו, וכדי לכבד את זכות הקדימה של הולך הרגל במעבר חציה, עליו לצפות שזה ינסה לחצות את הכביש; שאולי לא יהיה ער לרכבו המתקרב; אולי יטול על עצמו סיכון של חציה על אף התקרבות הרכב; אולי יסמוך על כך שהרכב יכבד את זכות הקדימה שלו. עליו להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצידו של הולך הרגל"

בע"פ (ב"ש) 7145/01 מ"י נ שיעובי ינון נפסק:

"אין הנהג רשאי לצאת מתוך ההנחה, שמולו עומד הולך הרגל הסביר. יתרה מזו, ובאופן בסיסי יותר, מוטל על הנהג הנטל לבדוק את כוונת הולך הרגל, ולא ההיפך.... על כן, במצב של אי וודאות, אל לנהג להשלות את עצמו ש"יהיה בסדר". מחובתו הראשונית בהתקרבו למעבר חציה, לוודא שלא יפגע בהולך רגל. הנהג אינו יכול לדרוש מהולך הרגל לשדר באופן פוזיטיבי את רצונו לחצות את הכביש, ובכל מקרה אחר להמשיך בנהיגתו למעבר החציה."

ברע"פ 6918/02 - מנשה אחיה נ' מדינת ישראל, נפסק:

"במצב שבו אין זה ברור אם הולך הרגל עומד לחצות את מעבר החציה אם לאו, ואין אינדיקציה לכאן או לכאן, חייב נהג הרכב לצפות אפשרות כזו ובמקרה מתאים אפילו להאיט את רכבו עד כדי עצירה לפני מעבר החציה"

בעפ (ת"א) 70642/08 מדינת ישראל נ' יעקב בן בידה תגדייה, נפסק:

"הנהג-כי-כן, נהג רכב המתקרב למעבר חציה חייב ליתן דעתו ולצפות אף אפשרות של התנהגות רשלנית מצידו של הולך הרגל. חובה זו קיימת לא אך במצב שבו עומד הולך הרגל על סף מעבר החציה, פניו אל-עבר הכביש, והתנהגותו מבטאת כוונה לחצות את הכביש. חובה זו קיימת גם במצב שבו מתעורר ספק אם אדם הנמצא בסמוך למעבר החציה מבקש לחצות את הכביש אם לאו."

בבג"צ 8150/13 - דליה כרסנטי נ' פרקליטות המדינה-המחלקה הפלילית, נפסק:

" על נהג המתקרב למעבר חציה מוטלת אחריות מוגברת. זהו השטח של הולך הרגל. אכן, גם על הולך הרגל חלים כללים בהגיעו לשטח זה, אך על השולט בכלי בעל-כוח קטלני מוטלת האחריות, הראשונה במעלה, לנהוג בזהירות. אחריות זו כוללת, על-פי הפסיקה, חובה לצפות, במידה זו או אחרת, את האפשרות כי הולך הרגל עלול להתרשל -כך במיוחד כלפי קבוצות אוכלוסייה ממוקדות כגון ילדים

וקשישים...".

8. כאמור, המלחמה בתאונות הדרכים מחייבת לנקוט בעשייה ובמקרה זה אכיפה שיש בה כדי ללמד את ציבור את הדרך להתנהג בהתקרבות אל מעברי חציה ולכן קיימת חשיבות להדגיש בפני השוטרים אשר אוכפים את כללי הנהיגה את חשיבות הוכחת יסודות העבירה על מנת שהאכיפה תהיה אפקטיבית כך למשל בהגעת השוטר למקום האכיפה רצוי שיבדוק טרם האכיפה את יכולתו של הנהג להבחין בהולך רגל הניצב על שפת המדרכה מכיוון הגעת הנהג ויתעד פעולה זו בכתובים ולו במשפט.

9. כך גם בהבחינו בהולך רגל המבקש לחצות את מעבר החציה רצוי לתעד התנהגות ממנה ניתן ללמוד על כוונת הולך הרגל קרי, הביט לצדדים, בדק את מצב התנועה, רכן קדימה באופן המלמד כי בכוונתו להתחיל חציה וכן הלאה, אין המדובר ברשימה סגורה ואין המדובר בתנאים מצטברים יכול ורק אחד מהסממנים יתקיים אך כן יש להוכיח לא כי הולך הרגל התכוון לחצות אלא כי **ניכר היה על פניו** שבכוונתו לחצות באופן שאדם מן הישוב ראוי שיזהה את הכוונה.

10. סיכומו של דבר לא הוכחו בפניי יסודות העבירה ולפיכך מצאתי כי יש לזכות את הנאשם וזאת מחמת הספק.

זכות ערעור כחוק

29.04.2019